

CON ĐƯỜNG MANG TÊN GIÊSU
Chúa Nhật Tuần V - Mùa Phục Sinh
(Cv 6:1-7; 1 Pr 2:4-9; Ga 14:1-12)

Tuần trước, chúng ta đã nghe Chúa Giêsu khẳng định Ngài chính là Mục Tử Nhân Lành. Ngài đến để cho chiên mình được sống và sống dồi dào. Cuộc sống sung mãn nhất chỉ được tìm thấy trong Thiên Chúa.

Lời Chúa hôm nay chuẩn bị hướng lòng chúng ta về quê trời, chuẩn bị cho lễ Thăng Thiên của Chúa Giêsu. Thiên đàng là quê hương đích thật của chúng ta, nơi mà Chúa Giêsu chuẩn bị cho mỗi người chúng ta một chỗ như được trình bày trong bài Tin Mừng hôm nay. Nhưng chúng ta làm gì để tiến về quê hương đích thật của mình? Chúng ta hãy để lời Chúa hướng dẫn chúng ta.

Bài đọc 1 trình bày cho chúng ta những gì xảy ra trong cộng đoàn tín hữu tiên khởi. Đây là trình thuật nói về việc chọn bảy phó tế đầu tiên để phục vụ dân Chúa. Như chúng ta thấy, cộng đoàn tín hữu tiên khởi cũng có những khó khăn, đó là tranh chấp và chia rẽ: “Thời đó, khi số môn đệ thêm đông, thì các tín hữu Do Thái theo văn hoá Hy Lạp kêu trách những tín hữu Do Thái bản xứ, vì trong việc phân phát lương thực hằng ngày, các bà goá trong nhóm họ bị bỏ quên” (Cv 6:1). Chúng ta thấy có sự chia rẽ giữa hai nhóm theo văn hoá Hy Lạp và người Do Thái bản xứ liên quan đến việc chia lương thực hằng ngày. Chúng ta vẫn chứng kiến sự chia rẽ này trong đời sống Giáo Hội, giáo phận, giáo xứ, hay hội đoàn. Lý do dẫn đến chia rẽ có thể không mang tính cách vật chất hay phân chia lương thực như cộng đoàn tiên khởi. Đứng trước vấn đề chia rẽ, Nhóm Mười Hai cho biết chỉ có tập trung vào những việc quan trọng là rao giảng lời Chúa, tập trung vào Chúa mới mang lại sự hiệp nhất trong cộng đoàn: “Chúng tôi mà bỏ việc rao giảng Lời Thiên Chúa để lo việc ăn uống, là điều không phải. Vậy, thưa anh em, anh em hãy tìm trong cộng đoàn bảy người được tiếng tốt, đầy Thần Khí và khôn ngoan, rồi chúng tôi sẽ cắt đặt họ làm công việc đó. Còn chúng tôi, chúng tôi sẽ chuyên lo cầu nguyện và phục vụ Lời Thiên Chúa” (Cv 6:2-4). Những lời này nhắc nhở chúng ta về những lần chúng ta để cho những việc không quan trọng trở thành nguyên nhân gây ra chia rẽ trong đời sống cộng đoàn, để rồi chúng ta không còn chuyên lo những việc quan trọng hơn là “cầu nguyện và phục vụ Lời Thiên Chúa.”

Về phần mình, Thánh Phêrô nhắc nhở mỗi người Kitô hữu là một viên đá sống động để xây nên ngôi Đền Thờ thiêng liêng của Thiên Chúa. Ngôi Đền Thờ này có viên đá gốc là Đức Kitô. Trong Đức Kitô, mọi người được liên kết với nhau và đây chính là vinh dự của mỗi người Kitô hữu vì họ “là giống nòi được tuyển chọn, là hàng tư tế vương giả, là dân thánh, dân riêng của Thiên Chúa, để loan truyền những kỳ công của Người, Đấng đã gọi anh em ra khỏi miền u tối, vào nơi đầy ánh sáng diệu huyền” (1 Pr 2:9). Cuộc sống của mỗi người Kitô hữu là để loan truyền những kỳ công của Thiên Chúa qua chính lời nói và hành động hằng ngày. Nói cách khác, người Kitô hữu được mời gọi trở nên “con đường của Đức Kitô,” để qua họ, những người khác đến gặp Đức Kitô. Đây chính là điều mà Chúa Giêsu dạy chúng ta trong bài Tin Mừng hôm nay.

Trong bài Tin Mừng hôm nay, Chúa Giêsu khẳng định cho các môn đệ biết Ngài chính là con đường đến cùng Chúa Cha. Phần này bắt đầu và kết với hai mệnh lệnh ‘tin’ vào Thiên Chúa và tin vào Chúa Giêsu (câu 1 và 11). Hai mệnh lệnh này muốn nói rằng, nếu chúng

ta không tin vào lời Chúa Giêsu, thì “các công việc” của Ngài là nền tảng để biết rằng Chúa Giêsu và Chúa Cha là một (x. Ga 10:37-38). Kinh nghiệm thường ngày dạy chúng ta rằng: Tin vào lời đôi khi rất khó. Nhưng nhìn thấy việc làm để tin có vẻ dễ hơn. Nhưng nếu nhìn vào việc làm mà không đọc được ý nghĩa của những gì nhìn thấy thì cũng khó đi đến việc tin. Khả năng đọc được ý nghĩa những gì xảy ra trong đời sống thường ngày là điều cần thiết để nhận ra bàn tay Thiên Chúa đang hoạt động với chúng ta.

Những lời của Chúa Giêsu nói với các môn đệ mang một cung giọng đầy yêu thương, đầy an ủi của một người sắp đi xa để lại cho những người ở lại: “Khi ấy, Đức Giêsu nói với các môn đệ rằng: ‘Anh em đừng xao xuyến! Hãy tin vào Thiên Chúa và tin vào Thầy. Trong nhà Cha Thầy, có nhiều chỗ ở; nếu không, Thầy đã nói với anh em rồi, vì Thầy đi dọn chỗ cho anh em. Nếu Thầy đi dọn chỗ cho anh em, thì Thầy lại đến và đem anh em về với Thầy, để Thầy ở đâu, anh em cũng ở đó. Và Thầy đi đâu, thì anh em biết đường rồi!’” (Ga 14:1-

4). Chúa Giêsu kêu gọi các môn đệ đặt niềm tin vào Thiên Chúa. Chính niềm tin này giúp họ hiểu rằng Chúa Giêsu luôn đi trước họ trong mọi sự [trong cái chết và sự phục sinh] để chuẩn bị cho họ một chỗ trong kế hoạch của Thiên Chúa, hay trong nhà Cha của Ngài. Trong những lời trên, điều làm chúng ta suy gẫm là việc Chúa Giêsu nói lên ước muốn của mình, đó là Ngài ở đâu thì Ngài muốn các môn đệ ở đó với Ngài. Như chúng ta biết, Chúa Giêsu luôn ở trong nhà Cha của Ngài, trong cung lòng của Chúa Cha, hay cụ thể hơn là trong tình yêu của Chúa Cha. Ngài muốn tất cả chúng ta ở trong đó với Ngài. Ngài đã chuẩn bị một chỗ cho mỗi người chúng ta. Chúng ta có muốn ở lại trong tình yêu của Thiên Chúa không? Dấu hiệu của người ở lại trong tình yêu của Thiên Chúa là sống đời sống yêu thương và tha thứ, luôn sẵn sàng chết đi cho chính mình và sống đời sống mới trong sự phục sinh của Chúa Giêsu.

Khi Chúa Giêsu nói về chỗ ở trong nhà Cha Ngài, là nơi Ngài sẽ đến, nhưng các môn đệ vẫn không hiểu Ngài đi đâu. Vì vậy, “ông Tôma nói với Đức Giêsu: “Thưa Thầy, chúng con không biết Thầy đi đâu, làm sao biết được đường?” (Ga 14:5). Trước câu hỏi của Tôma, Chúa Giêsu khẳng định: “Chính Thầy là con đường là sự thật và là sự sống. Không ai có thể đến với Chúa Cha mà không qua Thầy” (Ga 14:6). Trong những lời này, Chúa Giêsu khẳng định mình là “đường,” trong khi đó “sự thật” và “sự sống” nhấn mạnh việc khẳng định “đường” với hai hình ảnh mang tính cứu độ học trong Tin Mừng, đó là Chúa Giêsu không chỉ là Người đưa chúng ta đến ơn cứu độ, nhưng Ngài còn là nguồn sống và sự thật (x. Ga 5:26; 10:10,28; 11:25-26). Chỉ trong Chúa Giêsu, chúng ta mới tìm thấy được con đường đạt đến sự sống sung mãn. Nơi Ngài, chúng ta tìm thấy được sự thật về Thiên Chúa và ơn gọi của mỗi người chúng ta, vì Ngài là Chúa thật và là người thật.

Sau khi nói cho Tôma biết mình là đường, là sự thật và là sự sống, Chúa Giêsu tiếp tục khẳng định với các môn đệ rằng: “Nếu anh em biết Thầy, anh em cũng biết Cha Thầy. Ngay từ bây giờ, anh em biết Người và đã thấy Người” (Ga 14:7). Những lời này làm chúng ta xét lại chính mình: Chúng ta có biết Chúa Giêsu không? Khi nói đến biết Chúa Giêsu, chúng ta không chỉ nói đến những kiến thức chúng ta thu thập được về Ngài qua việc học hỏi, nhưng còn về một mối tương quan sâu đậm với Ngài, một lối sống đồng hình đồng dạng

với Ngài. Nói cách khác, người nói rằng tôi biết Chúa Giêsu là người biến cuộc đời của mình trở nên đồng hình đồng dạng với Ngài.

Trong Tin Mừng Thánh Gioan, mục đích của Chúa Giêsu là mặc khải Chúa Cha cho con người. Qua chính Ngài, con người nhìn thấy, biết và đụng chạm đến Thiên Chúa. Những điều này ít xảy ra trong cuộc sống thường ngày của chúng ta vì nhiều khi gặp khó khăn, nhất là khi đi trong bóng đêm của đức tin, chúng ta cũng hỏi như Philipphê: “Thưa Thầy, xin tỏ cho chúng con thấy Chúa Cha, như thế là chúng con mãn nguyện” (Ga 14:8). Đứng trước câu hỏi này, Chúa Giêsu cũng ‘trách yêu’ chúng ta như đã trách Philipphê: “Thầy ở với anh em bấy lâu, thế mà anh Philipphê, anh chưa biết Thầy ư? Ai thấy Thầy là thấy Chúa Cha. Sao anh lại nói: ‘Xin tỏ cho chúng con thấy Chúa Cha’? Anh không tin rằng Thầy ở trong Chúa Cha và Chúa Cha ở trong Thầy sao? Các lời Thầy nói với anh em, Thầy không tự mình nói ra. Nhưng Chúa Cha, Đấng luôn ở trong Thầy, chính Người làm những việc của mình” (Ga 14:9-10). Chúa Giêsu luôn ở với chúng ta, nhưng chúng ta có ở với Ngài không? Chúng ta đã không để Chúa Giêsu đến ở trong chúng ta vì tâm hồn và con tim chúng ta chứa đựng nhiều của cải vật chất hoặc để cho lo lắng sự đời chiếm lấy. Khi tâm hồn chúng ta để cho lời Chúa Giêsu chiếm lấy, chúng ta sẽ nhận ra rằng Chúa Cha ở trong Chúa Giêsu, và Chúa Giêsu luôn ở trong chúng ta. Chính Chúa Giêsu là “cầu nối” để qua đó Chúa Cha ở trong chúng ta và chúng ta ở trong Chúa Cha.

Sau khi trách và khẳng định với Philipphê về việc Chúa Cha làm mọi sự ở trong Ngài, Chúa Giêsu mời gọi các môn đệ tin vào Ngài. Đồng thời, Ngài cũng khẳng định rằng những ai tin vào Ngài sẽ làm được những điều Ngài làm, đó là làm cho người khác nhìn thấy Chúa Cha qua cuộc sống của họ: “Anh em hãy tin Thầy: Thầy ở trong Chúa Cha và Chúa Cha ở trong Thầy; bằng không thì hãy tin vì công việc Thầy làm. Thật, Thầy bảo thật anh em, ai tin vào Thầy, thì người đó cũng sẽ làm được những việc Thầy làm. Người đó còn làm những việc lớn hơn nữa, bởi vì Thầy đến cùng Chúa Cha. Và bất cứ điều gì anh em nhân danh Thầy mà xin, thì Thầy sẽ làm, để Chúa Cha được tôn vinh nơi người Con. “Nếu anh em nhân danh Thầy mà xin Thầy điều gì, thì chính Thầy sẽ làm điều đó” (Ga 14:11-14). Qua những lời này, Chúa Giêsu khẳng định với các môn đệ tầm quan trọng của đức tin: Đức tin là yếu tố làm cho người môn đệ nhận ra bàn tay Thiên Chúa đang hoạt động trong thế giới và trong cuộc đời của mỗi cá nhân. Chính đức tin đưa người môn đệ vào trong mẫu nhiệm yêu thương của Thiên Chúa và kín múc ở đó ‘năng lực sáng tạo,’ hầu thực hiện những việc vĩ đại nhân danh Chúa Giêsu. Tóm lại, người môn đệ là người có niềm tin sâu xa vào Thiên Chúa và qua đức tin đó họ phó thác trọn vẹn chính cuộc đời mình vào bàn tay yêu thương quan phòng của Chúa, hầu để Ngài thực hiện những điều kỳ diệu trong thế giới.